

пройзноси безъ вѣтрѣшиж умнж смысьль, а камо ли кога пиши и има повѣчь
врѣмя да мысли.

А чи въ Атикж ся е най-млого кривиль еленскый языкъ отъ учены
тѣ, кои то сж изоставѣли и приубѣртали млого стары пройзношеня, може
бы да ся отличява нихный языкъ отъ други тѣ нарѣчяны или отъ самж еднаж
суетж и отъ невѣжства, на това имаме достовѣрно свидѣтельство, съхранено то
отъ Лукиана глумливо изложение подь насловъ: Сждь гласныя буквы.

Ето неговый цѣль текстъ:

ΔΙΚΗ ΦΩΝΗΝΤΟΣ.

Ἐπὶ ἀρχοντος Ἀριστάρχῃ φαληρέως, Πυανεψιδῶνος ἑβδόμη ἵσταμένου, γραφὴν
ἔθετο τὸ Σίγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων, καὶ ἀρ-
παγῆς, ἀφηρῆσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

2. Μέχρι μὲν, ὦ Φωνήεντα δικασταί, ὀλίγα ἡδικούμην ὑπὸ τουτουῖ τοῦ ταῦ,
καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ βαρέως ἔφερον τὴν
βλάβην, καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, ἣν ἴστε με φυ-
λάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας συλλαβάς· ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἤκει πλεο-
νεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα πολλάκις οὐκ ἀγαπῶν, ἤδη καὶ πλείω
προσβιάζεται, ἀναγκαιῶς αὐτὸ εὐθύνω νῦν παρὰ τοῖς ἀμφοτέρα εἰδόσιν ὑμῖν· δέος
δὲ οὐ μικρὸν μοι ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτοῦ· τοῖς γὰρ προπεπραγ-
μένοις αἰεὶ τι μεῖζον προστιθὲν, ἄρδην μὲ τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγου
δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φό-
βου. 3. Δίκαιον οὖν οὐχ ὑμᾶς, οἳ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς
πεύρας ἔχειν τινὰ φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσται τοῖς βουλομένοις ἀπὸ τῆς καθ' αὐτὰ τά-
ξεως ἐς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, καὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὣν χωρὶς οὐδὲν καθόλου
τι γράφεται, οὐχ ἴδρω τίνα τρόπον αἰ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ'
ἀρχάς, ἔξουσιν· ἀλλ' οὔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ ἐς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως
ἤξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· οὔτε, εἰ καθυφήσετε τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς, ἐμοὶ
παραλείπτεον ἐστὶν ἀδικουμένῳ. 4. Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἰ
τόλμαι εὐθύς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ
ῤῷ, διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κισσήρεως, καὶ κεφαλαγίας· οὔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα
διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ ὑπὲρ γνα-
φάλων· ἐπέπαυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐ-
τοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον, καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἡρέμει συγχύσεως ἄρχεσθαι πα-
ρανόμου· καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως· τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς
ἄ μὴ χρῆ, λύοντός ἐστι τὸ δίκαιον. 5. Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους
διατυπώσας, εἶτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἶτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου, (καὶ Σιμωνίδῃ
δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην), οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, καθ' ἣν αἰ
προεδρεῖται βεβαιοῦνται, διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεῦτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητος,